

Arrest

nr. 322 457 van 25 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de burgemeester van de stad ANTWERPEN

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 januari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad ANTWERPEN van 29 december 2023 tot niet-inoverwegingneming (bijlage 2).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen met het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 25 oktober 2023 bij de stad Antwerpen een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 28 oktober, 8 november, 9 november, 12 november, 13 november en 16 november 2023 worden er op het opgegeven adres van verzoeker woonstcontroles uitgevoerd die allen negatief zijn.

Op 29 december 2023 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van verzoekers verblijfsaanvraag (bijlage 2). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De persoon die verklaart te heten D. (...) I. (...) (nationaliteit: Ghana), geboren te (...), Ghana op (in) (...) 1987

heeft zich op 25/10/2023 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: (...) Antwerpen.

Uit de controles van 16/11/2023 13/11/2023 12/11/2023 09/11/2023 08/11/2023 en 28/10/2023 vermeld in het verslag van 16/11/2023 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en van het materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn enig middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"- De bestreden beslissing stelt het volgende:

[...]

- De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Vervolgens wordt in de beslissing gesteld dat "uit de controles" zou blijken dat verzoeker "niet werkelijk op dit adres woont". Hierom werd de aanvraag niet overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Geen enkel motief, op de data na, is in de bestreden beslissing te vinden over "de controles" die zouden hebben plaatsgevonden. Wie heeft de controles uitgevoerd? Wat heeft men gecontroleerd: de aanwezigheid van de naam van verzoeker op de bel, de bewoning van het appartement? Heeft men aangebeld, ...? Werd er iemand aangetroffen op het moment van de controle in het appartement? Zo ja, wie en wat werd er genoteerd? Heeft men een buurtonderzoek (bv. bevraging van de andere bewoners van het appartementencomplex) verricht? Welke waren de juiste tijdstippen van de controles? Heeft men de burens of de eigenaar van het pand gecontacteerd? Etc.

Verzoeker kan door de afwezigheid van enig concreet motief aangaande "de controles" niet nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

Deze determinerende motieven werden niet opgenomen in de bestreden beslissing.

De formele motiveringsverplichting, volgend uit artikel 62, §2 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, wordt geschonden.

- De motivering van de beslissing is onjuist wanneer men stelt dat verzoeker niet woont op het opgegeven adres.

De beslissing van niet-inoverwegingneming is te voorbarig.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de wijkagent zich verschillende keren in een tijdspanne van een week heeft aangeboden op het adres van verzoeker. Uit die controles zou blijken dat verzoeker niet werkelijk woont op dit adres.

Dit klopt niet met de gegevens van het administratief dossier noch met de werkelijkheid.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds sinds minstens augustus 2022 op hetzelfde adres verblijft.

Het feit dat verzoeker woont op het opgegeven adres blijkt immers uit reeds overgemaakte en nieuwe facturen en brieven die hij ontvangt op het adres enz. Verzoeker legt tevens enkele foto's voor van zijn voordeur, brievenbus en bel waaruit blijkt dat hij daar woont en er ook gevonden wil worden.

Uit deze stukken blijkt o.a. dat de postbode verzoeker wel weet te vinden en dat hij dit adres opgeeft in zijn officiële en andere contacten. Verzoeker geeft tevens zijn naam aan op de bel en brievenbus.

Verzoeker voegt nog enkele bijkomende stukken toe waaruit blijkt dat hij wel degelijk woont op het opgegeven adres: foto's, facturen en brieven van de Balie van Antwerpen.

Verzoeker woont al enkele jaren op dit adres. De postbode weet verzoeker te vinden. Verzoeker geeft dit adres op in officiële aangelegenheden: artsen, Stad, BJB etc.

Waarom is er geen bijkomend onderzoek gedaan, zoals bv. een buurtonderzoek, een onderzoek of navraag bij de betrokkene of bureaus? Waarom heeft de wijkagent geen briefje achtergelaten met de vraag zich aan te bieden bij het politiekantoor? Waarom heeft de wijkagent zich niet gewend tot de bureaus? Op welke momenten van de dag is hij gepasseerd? Er zijn zeer veel onduidelijkheden...

Er bestaat geen grondige reden om verzoeker niet te vinden. Ook vandaag verblijft verzoeker nog op het opgegeven adres. Zie brief BJB en omslag van 23 januari 2024.

De beslissing is op een foutieve feitenvinding, een beoordelingsfout gesteund, in strijd met de stukken en de werkelijkheid. De beslissing schendt de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsverplichting.

- Verzoeker verwijst ook naar enkele arresten van uw Raad (RvV 28/8/2007, nr 1397, RvV 16/10/2007, nr 2684, RvV 30/8/2007, nr 1487) waarbij vestigingsaanvragen van echtgenoten van Belgen (artikel 40 Vw) werden geweigerd omdat een of beide van de partners afwezig waren op het ogenblik van de woonstcontrole. Volgens de RvV waren de weigeringsbeslissingen te voorbarig en moest bijkomend onderzoek plaatsvinden.

Deze rechtspraak verplicht gemeenten en de DVZ om zich soepeler en actiever op te stellen bij de controle van de gezamenlijke vestiging in het kader van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 40 Vw. Zelfs wanneer een of de beide echtgenoten meermaals afwezig zijn bij woonstcontroles, vormt dit geen voldoende reden tot weigering van de vestigingsaanvraag.

Uiteraard gaat het in deze zaak niet om een aanvraag tot vestiging maar om een aanvraag tot machtiging voor verblijf van langer dan drie maanden.

Naar analogie kunnen de aangehaalde uitspraken ook toepassing vinden in huidig dossier."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. De gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging niet in overweging kan worden genomen omdat uit de woonstcontroles van 28 oktober, 8 november, 9 november, 12 november, 13 november en 16 november 2023 blijkt dat verzoeker niet werkelijk op het opgegeven adres in Antwerpen woont.

Verzoeker bekritiseert dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd. Hij voert aan dat de bestreden beslissing geen enkel motief bevat betreffende de woonstcontroles die zijn uitgevoerd, behalve de

data waarop ze hebben plaatsgevonden. Zo blijkt onder andere niet wie de woonstcontroles heeft uitgevoerd, wat men precies heeft gecontroleerd en of er een buurtonderzoek heeft plaatsgevonden. Verzoeker meent dan ook dat hij niet kan nagaan of de overheid is uitgegaan van de juiste gegevens.

De Raad merkt in dit verband op dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar zes individuele woonstcontroles die hebben plaatsgevonden op 28 oktober, 8 november, 9 november, 12 november, 13 november en 16 november 2023. Het verslag van deze woonstcontroles *d.d.* 16 november 2023 is voorhanden in het administratief dossier en de inhoud ervan wordt in het kort weergegeven in de bestreden beslissing. De Raad benadrukt verder dat in de bestreden beslissing weldegelijk wordt aangegeven op welke data een controle met betrekking tot de aanwezigheid van verzoeker werd uitgevoerd en dat tevens uit deze negatieve woonstcontroles wordt afgeleid dat verzoeker niet werkelijk op het adres verblijft. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Er dient verder te worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat de motieven van de motieven worden toegelicht en niet impliceert dat indien een bestuur bepaalde gegevens heeft verzameld ter onderbouwing van een bestuurlijke beslissing, dit bestuur niet kan volstaan met een verwijzing naar de woonstcontroles waarbij op zekere wijze kon worden vastgesteld dat verzoeker niet werkelijk woont op het in de verblijfsaanvraag opgegeven verblijfsadres en moet uiteenzetten welke initiatieven de betrokken ambtenaar al dan niet nam of welke bevindingen voorafgingen aan zijn vaststelling dat verzoeker niet werkelijk woont op het opgegeven adres. Het gegeven dat deze inlichtingen niet in de bestreden beslissing worden vermeld, verhindert verzoeker immers niet om kennis te nemen van het determinerende motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing en om eventueel de correctheid ervan te betwisten.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert vervolgens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu heeft verzoeker bij de stad Antwerpen op 25 oktober 2023 een aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit staat niet ter discussie. Aangezien een dergelijke aanvraag enkel kan gebeuren bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft, is het evident dat – teneinde na te gaan of de aanvraag rechtsgeldig werd ingediend – moet worden geverifieerd of de aanvrager daadwerkelijk woont op het grondgebied van de stad of gemeente waar hij of zij stelt te verblijven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in haar verblijfsaanvraag heeft aangegeven te verblijven op het volgende adres: (...), Antwerpen. Op 28 oktober, 8 november, 9 november, 12 november, 13 november en 16 november 2023 heeft wijkagent A. D. M. woonstcontroles uitgevoerd op het bovenvermelde adres. Verzoeker kon tijdens geen enkele woonstcontrole op het desbetreffende adres worden aangetroffen. Op basis van deze vaststellingen komt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen dan ook tot het besluit dat verzoeker niet werkelijk op het opgegeven adres woont.

Gezien de verschillende negatieve woonstcontroles kan niet worden geconcludeerd dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat verzoeker niet werkelijk verblijft op het in de aanvraag opgegeven adres te Antwerpen. Hij kon er immers meermaals niet worden aangetroffen. Niets wijst er verder op dat het gevoerde onderzoek niet zorgvuldig of correct is geschied. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, bevat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen specifieke voorschriften met betrekking tot een controle van het effectieve verblijf op het grondgebied van de betrokken gemeente. Verzoeker brengt evenmin gegevens naar voor die erop wijzen dat het gevoerde onderzoek niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden en hij weldegelijk verblijft op het opgegeven adres. Hij voert wel aan dat uit het administratief dossier zou blijken dat hij minstens sinds augustus 2022 op het opgegeven adres woont. Dit blijkt volgens verzoeker uit de reeds overgemaakte en nieuwe facturen en brieven die hij er ontvangt. Verzoeker legt enkele foto's van zijn voordeur, brievenbus en deurbel voor waaruit zou moeten blijken dat hij daadwerkelijk op het opgegeven adres woont. De Raad kan echter enkel vaststellen dat het gegeven dat verzoekers naam terug te vinden is op de deurbel van het opgegeven adres, op zich geen sluitend bewijs vormt van het feit dat hij aldaar weldegelijk woonachtig is. Deze foto's doen geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet kon worden aangetroffen op het opgegeven adres tijdens de woonstcontroles van 28 oktober, 8 november, 9 november, 12 november, 13 november en 16 november 2023.

Het enkele feit dat verzoeker reeds in het verleden op het opgegeven adres kon worden aangetroffen en dit adres heeft gebruikt in zijn communicatie met de stad Antwerpen, toont echter niet automatisch aan dat hij op heden nog effectief op dit adres verblijft. Met deze kritiek weerlegt verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat de woonstcontroles van 28 oktober, 8 november, 9 november, 12 november, 13 november en 16 november 2023 allen negatief werden bevonden. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat het motief van de bestreden beslissing, namelijk dat hij niet daadwerkelijk op het opgegeven adres verblijft, incorrect is. Verzoeker toont niet aan dat hij, ondanks zes negatieve woonstcontroles, op de tijdstippen bepaald in het verslag woonstcontrole, dat zich in het administratief dossier bevindt, alsnog op het opgegeven adres verblijft, noch brengt hij sluitende bewijzen aan die erop wijzen dat hij effectief woonachtig is op het grondgebied van de stad Antwerpen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele verklaring biedt voor zijn afwezigheid op de zes verschillende tijdstippen waarop de wijkagent zich heeft aangeboden. Evenmin brengt verzoeker sluitende bewijzen bij waaruit volgt dat hij, ondanks de zes negatieve woonstcontroles, weldegelijk op het opgegeven adres verblijft. Verweerder kan worden bijgetreden waar hij in zijn nota met opmerkingen aanvoert dat het allerminst kennelijk onredelijk is om op basis van zes negatieve woonstcontroles te besluiten dat verzoeker kennelijk niet op het opgegeven adres verblijft.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt de Raad op dat elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. Zijn arresten hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze, en evenmin dat hierbij niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng februari tweeduizend vijftieng door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN

